

[Arbejdsministeren]

arbejdsmarkedets parter i arbejdsmiljørådet blev nødt til at blive enige og ligesom lægge pres på ministeren.

Det passer ikke rigtig sammen, at på den ene side påvirker arbejdsgiverne regeringen til ikke at gøre noget, og på den anden side bliver parterne i arbejdsmiljørådet enige om nogle ting, som jeg oplever som noget positivt.

Med hensyn til nogle af hr. Taanquists andre udtalelser om sikkerhedsuddannelsen tror jeg ikke, jeg kan sige det bedre, end fru Lone Dybkjær gjorde det. Dette var et spørgsmål om at prioritere det mere væsentlige fremfor det mindre væsentlige, og det var derfor, vi ændrede den såkaldte § 9-uddannelse inden for HK-området.

Vi har ikke stoppet BST. Vi er i en fase, hvor vi afventer midtvejsrapporten, og vi skal så finde ud af, hvad vi gør med en vide-reudbygning af BST, hvordan vi kan få tingene til at køre bedst muligt.

Der er også udsendt vejledninger om det psykiske arbejdsmiljø, noget, jeg sagde meget om i mit første indlæg.

Det er rigtigt, at antallet af arbejdsskader tilsyneladende er stigende. Jeg er ikke sikker på, at det forholder sig, som hr. Taanquist siger, at det er, fordi der sker flere arbejdsskader. Det er i hvert fald givet, at der er flere arbejdsskader, der bliver anmeldt, end tidligere. Jeg tror, det hænger noget sammen med, at der er en større bevidsthed omkring arbejdsskader. Jeg tror også, at det hænger sammen med, at man har indført en karensdag, sådan at man måske ind imellem kan finde på at kalde noget en arbejdsskade, som man tidligere ville have betragtet som forår-sagende en almindelig sygedag.

Jeg mener ikke, det er rigtigt, at arbejdsmiljørådet, sådan som det kører nu, er blevet reduceret til et ankeorgan. Arbejdsmiljørådet arbejder netop nu med handlingsplanen for næste år, og det tyder på, at man har tid til at drøfte nogle principielle, nogle langsigtede ting på en meget relevant måde.

Hr. Taanquist nævnte eksemplet med hjemmehjælperen. Det mener jeg sådan set er rigtigt. Det er en af de ting, vi vil tage fat på, og det er planen, at det skal indgå i vores handlingsplan.

Hr. Taanquist sagde til sidst, at ministeren må følge arbejdsmiljørådets indstillinger. Nu er det jo altså således, at arbejdsmiljørådet er

rådgivende for ministeren. Nogle gange er parterne i arbejdsmiljørådet enige, andre gange er de det ikke. Det vil sige, at det faktisk ikke er arbejdsmiljørådet, der er regeludstedende, men ministeren eller direktøren.

Hr. Bo Kristensen tog sit udgangspunkt i trygheden for den enkelte på virksomheden, og det synes jeg er et meget rigtigt udgangspunkt.

Fru Hanne Severinsen var inde på væsentligheden i at foretage en prioritering af, hvad der virkelig brænder på på det arbejdsmiljø-mæssige område, og hvad vi kan lade ligge som mindre væsentligt. Det er en prioritering, jeg fuldt ud deler.

Fru Lilli Gyldenkilde havde nogle betragtninger om, at vi måske skulle have et system, hvor det slet ikke skulle være nødvendigt at benytte sikkerhedsudstyr af den ene eller den anden art. Det tror jeg ikke rigtig er muligt. Jeg tror, vi må erkende, at der på mange forskellige områder må udføres arbejde, som forudsætter, at de, der udfører arbejdet, anvender sikkerhedsudstyr eller værnemidler af den ene eller den anden art.

Jeg var glad for fru Lilli Gyldenkildes udtalelser om, at det, der er sket, er godt, men det er bare ikke nok, der skal ske noget mere. Det synes jeg er en positiv betragtning.

Der er én ting, der var lidt fagligt forkert. Fru Lilli Gyldenkilde sagde, at parterne i arbejdsmiljørådet er forpligtet til at blive enige. Det er de ikke. Der kan meget vel fremkomme en indstilling til ministeren, hvor parterne ikke er enige. De har altså været enige om handlingsplanen for næste år, og jeg betragter det som noget positivt, at de er blevet enige om det. Men der er ingen forpligtelse for parterne til at blive enige om det, og det kan være et udtryk for, at begge sider af bordet, om jeg så må sige, er interesseret i et bedre arbejdsmiljø og i, at man får lavet nogle fornuftige handlingsplaner.

Fru Lilli Gyldenkilde mente, at man i 1985 beskæftigede sig med de samme emner som i 1984. Ja, det er rigtigt, men det hænger sammen med, at de problemer, vi har, er så store, at vi ikke kan klare dem inden for et enkelt år.

Vi har i dag nogle helt andre arbejdsmiljøproblemer, end vi havde for 10 år siden. Det var noget af det, fru Lone Dybkjær var inde på. Fru Lilli Gyldenkilde har også været inde på det. Vi gør noget, vi løser nogle proble-